

ΣΥΜΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΗ ΖΩΓΡΑΦΟ ΛΗΔΑ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΤΟΥ Α. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ

Μεγάλα ξύλινα γλυπτά αφημένα στη ζεστασιά που προσφέρει το χρυσό χρώμα και ξαπλωμένα σε φανταχτερά βελούδινα στρώματα, αλλά και οστά, καθώς και τούφες μαλλιών παγίδευμένες σε αραχνούφαντες αιωρούμενες κατασκευές είναι μια πρώτη γεύση που θα πάρει ο θεατής από τη νέα δουλειά της Λίδας Παπακωνσταντίνου. Η έκθεση φιλοξενείται στην αίθουσα τέχνης «Επίκεντρο» (Αρμοδίου 10, Κεντρική Αγορά) και θα διαρκέσει έως τις 20 Φεβρουαρίου.

Η Λίδα Παπακωνσταντίνου είναι από τους εικαστικούς που ξεχώρισαν με το έργο τους κατά τη δεκαετία του '80, ενώ ταυτόχρονα είναι η πρώτη ζωγράφος-περφόρμερ στη χώρα μας. Η δημιουργός, μιλώντας στην «Ε», ξεδιπλώνει τις σκέψεις της και μας μυεί στο βαθύτερο νόμα των νέων έργων της, τα οποία, καθώς λέει η ίδια, είναι εμπνευσμένα από τα εξωτικά χαρέμια. «Σκεφτόμουν τις γυναίκες στο χαρέμι, πώς μιλούσαν μεταξύ τους ή πώς έκρυβαν τα μυστικά τους. Η καθεμιά χρησιμοποιούσε μια άλλη γλώσσα, με διάφορες μνήμες, αλλά όλες μαζί σ' έναν κοινό χώρο, ενώ ταυτόχρονα ο χρόνος να αναδιπλώνεται αργά, σχεδόν αδιόρατα. Το χαρέμι δύναται να συσταστικά το χρησιμοποιώντας έρεισμα για να έχω μια αφετηρία».

Τα έργα που παρουσιάζονται αποτελούν τμήμα μιας μεγάλης ενόπτηας που έχει να κάνει με την επιθυμία της δημιουργού να πραγματοποιήσει ένα «πολιτιστικό ταξίδι στη λεκάνη της Μεσογείου», για να γίνει τελικά εφικτή «η συνέχεια της διαδικασίας του διαλόγου που έχω αρχίσει με τους φανταστικούς μετόχους μου, βάσει της οποίας κατασκευάζω τα έργα μου».

Πέραν της πρώτης εντύπωσης, η νέα εικαστική ενόπτηα της Λίδας Παπακωνσταντίνου αποτελεί ένα κολάζ σκέψεων και συναισθημάτων. «Τα θέματα που διαπραγματεύομαι είναι θέματα σχέσεων, σχέσεων της μνήμης, οι οποίες λειτουργούν ασυνείδητα και είναι αναγνωρίσιμες. Οπως και στη δουλειά των περισσότερων καλλιτεχνών, το μήνυμα δεν είναι ένα αλλά πολλά. Ωστόσο πάντα υπάρχει ένα πρότυπο. Αυτά τα έργα διαπνέονται από έναν αισθησιασμό. Δεν είναι γλυκά ή γλυκερά αντικείμενα. Θέλω τα έργα μου να γαργαλούν το θεατή. Ορισμένα δε από τα έργα που εκτίθενται μπορούν να εκληφθούν και ως παγίδες. Μάλιστα, όπως μου είπε χαρακτηριστικά ένας φίλος, είναι παγίδες ονείρων».

Ποιες είναι δύναμις οι παγίδες που συναντά και πρέπει να αποφύγει στο διάβα της τέχνης ένας δημιουργός; «Υπάρχουν πολ-

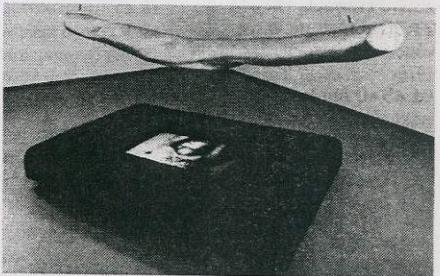
Στο «Επίκεντρο»
μέχρι τις
20 Φεβρουαρίου

Η Λίδα Παπακωνσταντίνου κρατά ένα από τα έργα της νέας δουλειάς της.

■ Παρά τη μακρόχρονη διαδρομή της και την αναγνωρισμένη πλέον καριέρα της, η Λίδα Παπακωνσταντίνου δεν φαίνεται να είναι ευχαριστημένη για τη θέση που κατέχει η τέχνη στον ελληνική πραγματικότητα. «Η Ελλάδα είναι μια χώρα που εκτιμά

πάρα πολύ τα σπορ και τους λαϊκούς τραγουδιστές. Επίσης εκτιμά ιδιαίτερα τους λογίς λογίς απατεώνες. Η κρατική πολιτική θα έλεγα ότι είναι κυριολεκτικά άθλια σε σχέση με τους ανθρώπους των τεχνών και των γραμμάτων. Για τους συγγραφείς πάντως τα πράγματα είναι πιο εύκολα, γιατί μπορούν πιο άμεσα να έρθουν σε επαφή με το κοινό τους. Οι εικαστικοί καλλιτέχνες δύναμις παραμένουν θλιβερά αναξιοποίητοι και ουδέποτε το κράτος κατάφερε να αξιοποιήσει αυτούς τους ανθρώπους σαν ένα φτερό στο καπέλο του».

Ενα από τα νέα έργα της Λ. Παπακωνσταντίνου. Λέγεται παγίδες. Η πιο ισχυρή και η πιο συνηθισμένη είναι η επιθυμία να θέλεις να είσαι αγαπητός και αρεστός σε όλους. Ή το να επιθυμείς την απόλυτη εξουσία. Αυτό δεν σημαίνει ότι ένας καλλιτέχνης θα πρέπει να είναι ταπεινός, κάθε άλλο, απλά πρέπει να βάζει ένα μέτρο σε ό,τι κάνει και αυτό το μέτρο να περιλαμβάνει και τον κόσμο. Μια άλλη παγίδα είναι αυτή της πλικίας. Πολλοί ανθρώποι, μεγαλώνοντας, νιώθουν ένα φόβο και νομίζουν ότι απειλούνται από οτιδήποτε νέο εισβάλλει και αυτόματα βάλλουν εναντίον του».